

THẠCH LỆ IX.

Dòng người như vô tận đổ về nhà thờ chính tòa MT. Hôm nay lễ phong chức cho bốn tân linh mục.

Thùy My cùng với ba mẹ đến đây từ chiều hôm qua để hôm nay dự lễ. Bởi một trong bốn tân linh mục hôm nay được thụ phong là anh họ của nàng.

Trên hàng ghế đầu dành cho thân nhân của các tân linh mục, Thùy My cùng với ba mẹ nàng nghiêm trang tham dự thánh lễ.

Ca đoàn hát rất trang trọng những bài thánh ca du dương, vui tươi mà sốt sắng, hòa với tiếng trầm bổng của đàn orgue sang trọng hùng vĩ làm nàng ngây ngất.

Thánh lễ đang đến phần đức giám mục chủ phong nhận lời tuyên hứa của bốn tân linh mục, Thùy My chột nhìn lên bên phải của gian cung thánh, nơi dành riêng cho các thầy đại chủng sinh. Nàng bỗng thảng thốt kêu lên:

- *Chúa ơi!*

Thùy My run rẩy đến nỗi đánh rơi tập “*Thánh ca Truyền chức*” đang cầm trong tay, hai mắt mở to như không còn tin vào điều nàng đang thấy nữa.

Mẹ Thùy My ngồi bên cạnh, hỏi:

- Gì vậy con?

Thùy My chột trấn tĩnh:

- Không có gì mẹ ạ!

Tuy trả lời thế, nhưng mắt Thùy My vẫn dán chặt vào hướng cũ.

Thì ra Kỳ Sơn. Đúng rồi! Anh ấy mặc áo dòng đen, không thể lầm lẫn được.

Nàng lẩm bẩm:

- Tại sao như thế được? Mới đi chơi núi Bửu Long với mình hôm kia! Có nói gì đâu! Mà sao lại còn thế nữa?

Mẹ Thùy My phát hiện câu chuyện, bà ngạc nhiên không kém, kể tai nàng nói nhỏ:

- Sao con nói với mẹ cậu ta sắp ra kỹ sư, mà bây giờ cậu ta đang ở đây? Có phải đúng là cậu ta không?

Thùy My vô cùng bối rối, không biết trả lời mẹ ra sao, vì chính nàng còn chưa hiểu nổi.

Xa xa trên kia, dáng Kỳ Sơn thanh thoát đẹp đẽ làm sao! Anh trang nghiêm nhìn xuống đất, thỉnh thoảng hơi ngẩng lên. Thùy My mong làm sao cho anh nhìn xuống nàng. Dễ quá! Chỉ cần

quay xuống là gặp nàng ngay thôi mà! Thế nhưng anh vẫn chăm chú nhìn xuống đất không màng chú ý đến ai.

Thùy My thậm muốn kêu tên anh cho thật to, gọi tên anh cho thật lớn. Đôi lúc tức khóc được.

Phần còn lại của thánh lễ đối với nàng chẳng còn có ý nghĩa gì, bởi Thùy My vừa thương mà vừa ghét Kỳ Sơn. Thương vì thấy anh sao cao xa thánh thiện và hoàn toàn thoát tục quá! Không như một Kỳ Sơn bốc đồng, hào hoa, ăn chơi, liêu mạng, đầy phàm tục. Ghét vì anh nói dối, giấu nàng một chuyện quá ư quan trọng, giống như kẻ “bắt cá hai tay”, lỗi luật nhà tu, tráo trở và lừa dối.

Đến giờ đi rước Minh Thánh, Thùy My cố ý đi lên để được gần Kỳ Sơn, để may ra anh nhìn thấy nàng để xem phản ứng ra sao, vừa để nhìn thật kỹ anh, có đúng như vậy không, may ra là không phải.

Dù sao trong lòng nàng vẫn nghe nhức nhối một nỗi niềm khó tả mà nàng chưa định nghĩa được.

Tất cả tạo cho nàng một trạng thái nửa say nửa tỉnh, gần giống như một giấc chiêm bao, mà cũng gần như sự hụt hẫng trống không kỳ ảo.

Đến gần cung thánh, Thùy My rước Minh Thánh như một cái máy, nàng nhìn Kỳ Sơn rõ hơn, mắt nàng như dán chặt vào anh.

Nàng cắn chặt môi. Rõ thật rồi! Không thể làm lần! Thùy My kiềm hãm lòng mình để khỏi bật ra tiếng khóc.

Thình lình Kỳ Sơn quay về phía nàng. Không thể mơ được. Anh nhìn nàng một cách sững sờ, giống như giật mình thảng thốt.

Bốn mắt giao nhau, luồng nhân điện của cả hai như thu hút lấy nhau. Gương mặt Kỳ Sơn rạng rỡ lạ thường, quang sáng như mặt nhật, vui tươi như trăng rằm. Thùy My thấy rõ, anh vui lắm, và đúng là ngỡ ngàng thích thú khi trông thấy nàng, chứ nào có bối rối, sợ hãi hay có ý định giấu giếm khuất lấp gì đâu! Lạ quá! Nhưng nàng thích làm sao! Nàng run rẩy sau khi đã tiêu tan một nỗi tức tủi uất nghẹn vừa qua.

Theo giòng người, Thùy My phải trở về ghế quỳ mà lòng luyến tiếc biết bao. Nàng không sao trở về với lòng mình đã đón rước Chúa được, mà cứ nhìn mãi lên bên phải gian cung thánh, nơi đó có Kỳ Sơn cúi nhìn xuống, trang nghiêm trở lại, nhưng đang ngồi mà đôi tay anh đặt cả lên bàn quỳ như thấp thỏm và nóng nảy một điều gì, mái tóc bông bênh và chiếc áo dòng đen cho anh một vẻ uy nghi đầy chất lãng mạn của một tác phẩm điêu khắc cổ điển.

Mẹ Thùy My kín đáo theo dõi con với nhiều thắc mắc lo âu.

Thánh lễ vừa xong, Thùy My xin phép ba mẹ mà không kịp chờ đợi trả lời, nàng vội chạy ra cửa ra vào gian bên phải cung thánh,

với tâm trạng thấp thỏm mong được gặp Kỳ Sơn. Chắc là Kỳ Sơn cũng cùng một tâm trạng nên anh cũng bước ra sớm, nhưng khi gần đến cửa, thấy bóng Thùy My, anh khựng lại, nép vào một bên cửa. Do dự một lúc, anh nắm chặt hai bàn tay, rồi nhanh lẹ quay ngược trở vào cung thánh.

Anh đứng đó lâu lắm. Đức giám mục, các linh mục, các lễ sinh và một số chức việc bận rộn tấp nập, làm anh càng thêm bối rối lo âu.

Anh chọn một góc phòng, mau lẹ cởi bỏ áo dòng đen, cho vào túi xách, nhẹ nhàng rời khỏi cung thánh lao chìm vào đám đông. Thùy My chờ mãi. Các thầy đại chủng sinh lần lượt đi ra. Nàng quan sát thật kỹ, đến người cuối cùng cũng chẳng thấy Kỳ Sơn. Nàng bước vào bên trong gian cung thánh, các hàng ghế vắng tanh, nàng đi vào phòng thánh, chạy qua cánh trái, vòng qua cánh phải, có lúc nàng dừng lại vô vọng hỏi tên Kỳ Sơn, chẳng ai biết. Nàng chạy lên gác đàn nơi ca đoàn hát lễ.

Nàng chạy đi chạy lại khắp nơi, không sót một chỗ nào. Nhà thờ ngày một vắng, đã rộng lại càng rộng thênh thang.

Có lúc Thùy My đứng lại thở dốc, nàng nghe tiếng con tim mình đập bằng một giọng gào thét: “*Kỳ Sơn ơi! Kỳ Sơn anh ơi!*”

Nàng lại đi nữa, biết rằng vô ích mà lại cứ đi cứ chạy hết hàng ghế này đến hàng ghế khác. Nàng thử kêu to: “*Kỳ Sơn, Kỳ Sơn ơi!*” Tiếng vọng đáp trả, và chỉ duy nhất có tiếng vọng.

Ra tiền đình nhà thờ, nàng nhìn quanh. Đông người quá! Nàng len lỏi khắp cả sân rộng. Tìm mãi, tìm mãi chẳng thấy bóng Kỳ Sơn. Nàng thất thểu bước vào lại trong nhà thờ, gặp một linh mục già đạo mạo, nàng không ngần ngại:

- *Thưa cha, cha có biết thầy Kỳ Sơn đang ở đâu?*

Linh mục già ngơ ngác một thoáng rồi mỉm cười lắc đầu:

- *Cha không biết con ạ! Đông quá, vả lại cha từ xa lắm đến đây. Con vào hỏi cha sở xem! May ra ngài biết.*

Thùy My ngồi phịch xuống chiếc ghế dài gần đó mà lòng tràn đầy thất vọng. Nàng tự hỏi: “*Sao lạ vậy hở Kỳ Sơn? Có phải anh trốn tránh mặt em không? Mà em làm gì nên tội? Hoặc anh sợ một sự thật gì đó?*”

Vào nhà xứ hỏi Kỳ Sơn, chẳng ai biết. Hỏi khắp nơi, chẳng ai rõ, có vẻ Kỳ Sơn như một bóng ma lẩn khuất..

Khi Thùy My đã mệt mỏi, không còn hy vọng gì nữa, thì có hai thanh niên dáng dấp tao nhã, đoan trang, đi từ nhà xứ ra. Đoán chắc là hai thầy đại chủng sinh mặc thường phục, Thùy My chặn lại và hỏi:

- *Thưa quý thầy! Có biết thầy Kỳ Sơn đang ở đâu không ạ?*

Hai thầy đại chúng sinh nhìn nhau như dò hỏi, một thầy trả lời:

- *Khoan!*

Quay sang người bạn.

- *Hình như giáo phận mình đâu có ai tên Kỳ Sơn, Minh nhỉ! Lúc này có nhiều thầy ở xa đến không rõ có ai tên Kỳ Sơn hay không!*

Thầy đại chúng sinh tên Minh nhìn Thùy My:

- *Người cao lớn, tốt tướng, hiền hiền phải không?*

Thùy My gật đầu. Thầy Minh ra vẻ biết rõ:

- *Thầy ấy thuộc giáo phận LX. Có dự lễ, nhưng lễ xong thì vội vã đi ngay, không thấy ở lại dùng cơm.*

Quay sang người bạn:

- *Anh ấy là người bạn thân của cha Tần mới được thụ phong lúc này Khang ạ!*

Thùy My thở nặng nề:

- *Thưa... sao lại thuộc giáo phận LX.?*

Biết mình vô lý, Thùy My tiếp theo luôn:

- Nhưng nếu có gặp anh ấy, xin quý thầy báoùm có cô em gái đang tìm.

Hai thầy đại chúng sinh đều gật đầu. Thùy My cảm ơn rồi bước đi thần thờ như mất hồn.

Nếu ba mẹ Thùy My không buộc, nàng hẳn ở lại khu nhà thờ chính tòa MT. không biết đến bao giờ tìm cho ra Kỳ Sơn thì thôi.

Trên xe đò trở về thành phố, ba mẹ Thùy My không nói gì, nhưng âm thầm săn sóc chu đáo nàng một cách đặc biệt.

Thùy My giống như một kẻ đã đánh mất một báu vật vô giá. Nàng không sao đưa mình thoát ra khỏi cơn ác mộng.